

TRANSSKRIBERING AF INTERVIEW MED MARTIN BENNER (MB)
INTERVIEWER: KAREN VIKING (KV), freelancejourna-
list, Stockholm

MB: Hvem er du?

KV: Jeg hedder Karen Viking. Jeg var en nær ven af
Fredrik Ohlander, som du samarbejdede med.

MB: Jaså? Nær ven?

KV: Ja. Men jeg forstår godt, hvis du er mistroisk,
så du skal få de samme oplysninger, som jeg har
fået. Efter at Fredrik døde ... ja, du ved vel,
at han er død?

MB: Ja, det ved jeg. Det er jeg meget ked af.

KV: Det er jeg også. Han var en af mine allernær-
meste, var næsten som en bror. Jeg ... Nå, men
for et par dage siden ringede Verner, hans sam-
lever, til mig. Han havde fundet en tyk, for-
seglet kuvert med mit navn på i Fredriks bank-
boks. Der stod med meget tydelige bogstaver, at
ingen andre end jeg måtte åbne den.

MB: Okay.

KV: Jeg hentede kuverten hos Verner samme aften.
Den indeholdt en meget stor bunke papirer og
et kort brev, hvori Fredrik skrev, at hvis han
forsvandt eller døde, så skulle jeg kontakte
dig. Han skrev, at I havde mødt hinanden, efter
at du var røget ind i problemer, og at det var
meget vigtigt, at den historie, du havde for-
talt ham, blev bevaret.

MB: Fortalte han dig noget om vores samarbejde,
mens han levede?

KV: Nej. Men flere af os havde en fornemmelse af, at
han var i gang med noget meget følsomt.
(Tavshed)

KV: Hvis jeg har forstået det hele rigtigt, blev du

og Fredrik ikke færdige. For historien kørte stadigvæk. Eller har jeg opfattet det forkert?
MB: Nej, og det var nok derfor, Fredrik syntes, det var så vigtigt, at du og jeg skulle mødes. For han vidste, at vi kun var færdige med første halvleg, og at jeg sikkert ønskede, at anden akt ville blive lige så veldokumenteret som første.

KV: Og hvordan forholder det sig så nu? Er anden akt slut?

MB: Ja. Nu er det hele slut.

(Tavshed)

KV: Okay, og hvad vil du så gøre nu? Vil du fortælle, hvad der skete?

MB: Gerne. Hvis Fredrik gav denne opgave til dig og ingen anden, betyder det, at jeg kan stole på dig. Så det gør jeg. Men du er nødt til at forstå de grundlæggende præmisser og købe dem. Alt, hvad jeg fortæller, skal blive mellem os to. Det er kun, hvis jeg dør eller forsvinder, at du har lov til at udgive historien. Er det forstået?

KV: Helt sikkert. Som du selv kan se, forklarede Fredrik det i sit brev.

MB: Hvor meget ved du i øvrigt? Hvor meget nåede Fredrik at skrive, før han døde? Det hele?

KV: Ja, det tror jeg. Men det er måske bedst, at du selv læser det? Dels skrev han en længere tekst, dels et resumé. Vil gerne omarbejde den længere tekst til en bog. Fredrik gav den en fantastisk titel.

MB: Og det var?

KV: Lotus Blues.

LOTUS BLUES

Et resumé

Mit navn er Martin Benner, og jeg er advokat. Indtil for nylig havde jeg alt. Kvinder, karriere, et allerhelvedes rigt liv og en pragtfuld datter. I dag er meget forandret. Livet er blevet et andet. Og jeg føler mig ikke længere i sikkerhed. Måske skyldes det mine svagheder. Jeg er hele tiden på jagt efter det ultimative kick, både privat og professionelt. Det har desværre kostet mig en hel del. For eksempel mit kærlighedsforhold til Lucy, som jeg arbejder sammen med og indimellem går i seng med.

Der kom en mand hen på mit kontor. Han sagde, han hed Bobby, og han ville have min hjælp. Det var gået hans søster rigtig dårligt. Hun var blevet uskyldigt anklaget for at have begået fem drab. I aviserne blev hun kaldt Sara Texas. I virkeligheden hed hun Sara Tell.

Bobby bad mig om at forsvare hans søster. Og finde hendes forsvundne søn Mio. Søsterens første advokat havde ikke gjort sit arbejde ordentligt. Bobby mente, jeg kunne gøre det bedre. Der var bare ét problem. Sara var død på det tidspunkt. Hun begik selvmord i forbindelse med en udgang fra fængslet. Det var dagen inden hendes retssag. Alle de juridiske eksperter var enige om, at hun ville være blevet dømt for samtlige drab. Der var masser af beviser. Og desuden havde hun tilstået.

Alligevel sagde jeg ja, men kun til den første af de to opgaver: at rense Saras navn. Mio, hendes forsvundne søn, var jeg ligeglad med. Han forsvandt fra børnehaven samme eftermiddag, som hans mor stak af under sin udgang. Politiet regnede med, at Sara

havde taget ham med sig i døden. Jeg havde ikke nogen grund til ikke at tænke det samme.

Jeg opdagede ret hurtigt, at der var huller i politiets efterforskning. Det lod til, at de havde sjusket, der var flere løse tråde at følge op på. Sara havde været au pair-pige i USA, i Texas, og det var der, hun skulle have begået sine to første drab. Men hendes bedste veninde, Jenny, der også havde været au pair i Texas, var skeptisk. Endda meget skeptisk. Jenny opsøgte mig for at fortælle, at hun kunne give Sara et alibi for tidspunktet for det første drab.

Så skete alting meget hurtigt. Jenny blev myrdet. Det samme gjorde Bobby. Men der var bare det, at den Bobby, der døde, ikke var den samme mand som ham, der var kommet hen på mit kontor. Politiet påstod, at der var et vidne, der havde set Jenny blive kørt ihjel af en bil, der lignede min. En Porsche. Vidneudsagnet og den omstændighed, at jeg havde haft kontakt til begge ofre, var nok til, at jeg blev mistænkt for drabene. Efterforskningen blev ledet af en af mine bekendte, Didrik Stihl. En mand, som jeg havde haft både glæde og nytte af (og som også havde været efterforskningsleder i sagen mod Sara), men som nu havde forvandlet sig til en, jeg holdt mig på så lang afstand af som muligt.

Lucy og jeg rejste til Texas. Jeg tænkte, at hvis det lykkedes mig at bevise, at Sara var uskyldig i et af drabene, så kunne jeg også få hende frikendt for resten. Og jeg tænkte, at hvis jeg fik Sara frikendt, så ville mine egne problemer også løse sig. Så slap jeg for at blive dømt for dobbeltdrabet på Jenny og Bobby, og mit liv ville blive normalt igen. Jeg var for en stor del drevet af min kærlighed til Belle, min fireårige niece, som jeg havde taget mig af, siden hun var ni måneder gammel, hvor hendes forældre døde i et flystyrt. Jeg gør mit bedste for at være en god far, og jeg elsker Belle over alt på jorden. Hvilket også viste sig at være en svaghed, kan jeg tilføje.

I Texas fik vi mere at vide, end vi nogensinde havde kunnet forestille os. Det viste sig, at Sara rent faktisk begik det første af de drab, som hun var blevet anklaget for. Men det var i selvforsvar. Vi fik også at vide, at Sara havde været prostitueret og en del af en mafiakonges netværk. Et netværk bygget på handel med narko og kvindekroppe. Mafiakongen hed Lucifer.

Sara havde haft et helt specielt forhold til Lucifer. Hun havde været hans hemmelige elskerinde og var flygtet tilbage til Sverige, da det gik op for hende, at hun ventede hans barn. Men så let skulle hun ikke slippe. Lucifer var en mand med mange kontaktflader, og han var god til at indsamle efterretninger. Snart havde han fundet ud af, hvor hun var taget hen, og hvorfor hun var stukket af.

Lucifer kom til Stockholm og bad Sara om at tage med ham tilbage. Hun nægtede. Som straf og som afpresning fik hun at vide, at for hver gang hun sagde nej, ville han myrde en person, som hun i fremtiden risikerede at blive anklaget for at have myrdet. Tre gange sagde hun nej, tre gange tog Lucifer et liv i Stockholm. Snart befandt Sara sig hos politiet, anklaget for intet mindre end fem drab. To i Texas, tre i Stockholm. Sønnen Mio blev anbragt hos en plejefamilie.

Sara stak af under en ledsaget udgang. Jeg gættede på, at hun gjorde det for at bringe både sig selv og sønnen i sikkerhed, men præcis hvad der skete, ved vi faktisk ikke. Under alle omstændigheder forsvandt sønnen. Han var ikke i børnehaven og heller ikke hos sin plejefamilie. I ren og skær fortvivlelse kastede Sara sig ud fra Västerbron. Mio blev aldrig fundet.

Der forsvandt et barn mere. Min egen Belle. Jeg efterlod hende i Sverige, mens Lucy og jeg var i Texas. For at beskytte hende så godt som muligt gemte jeg hende i skærgården hos hendes bedsteforældre på hendes fars side. Hun var også overvåget af en mand ved navn Boris, en af mine gamle klienter. Klient – og mafiaboss. Men selv dét var ikke nok. Hun forsvandt, mens jeg var i Texas, og blev afleveret tilbage mindre end to døgn senere. Lucifer var ikke nogen barnemorder, han ville bare stoppe mig. En mand ringede anonymt til min telefon og oplyste mig om, at jeg kun havde hende på lånt tid. Han havde allerede taget hende én gang og sagde, at han kunne gøre det igen. Hvis ikke jeg hjalp ham med at finde Lucifers forsvundne søn Mio. Gjorde jeg det, kunne jeg beholde Belle.

* * *

Og det er så der, jeg står nu. Min datter har været kidnappet, og hvis ikke jeg gør det godt, kan jeg miste hende for evigt. Jeg må gøre mit allerbedste for at finde drengen Mio. Desuden er jeg nødt til at finde ud af, hvem der vil have mig knaldet for to drab. For netop den detalje påstår Lucifer, at han ikke står bag.

Lucifer. Jeg vil så gerne finde ud af, hvem han er. Så onskaben får et ansigt, så jeg kan blive fri for den satan. Nogle fakta tyder på, at Lucifer er den sherif, jeg mødte i Houston, Esteban Stiller. Men alt det tør jeg ikke grave i. Hvis jeg gør det, dør Belle.

Der er ikke noget i dette liv, som er vigtigere for mig end Belle. Det ved jeg nu. Så det er for hendes skyld, jeg forsøger at holde mig til spillereglerne og ikke forsøger at opstøve for mange oplysninger. Men jeg har hungeren i blodet, og det kan jeg ikke gøre noget ved. Det er som at gå på line. Jeg er nødt til at se lige frem og lade være med at kigge ned.

For så falder jeg med det samme.

DEL 1

“Da Mio forsvandt”

TRANSSKRIBERING AF INTERVIEW MED MARTIN BENNER (MB)
INTERVIEWER: KAREN VIKING (KV), freelancejournalist, Stockholm

KV: Nå, hvad syntes du så om 'Lotus Blues'?

MB: Rigtig godt. Så nu kører vi. Jeg fortæller, du skriver. Akkurat som jeg gjorde med Fredrik.

KV: Hvor begynder du? Med det der skete, lige efter at du havde fået Belle tilbage?

MB: Selvfølgelig. De første dage er hurtige at fortælle om. Først var vi et smut omkring hospitalet for at få Belle undersøgt. Så kørte vi hjem til min lejlighed og blev der. Jeg forlod mit hjem for at mødes med Fredrik og politiet, men ikke andet. Så begyndte jeg at arbejde med de opgaver, jeg havde fået.

KV: Og præcis hvad bestod de i? Jeg vil bare sikre mig, at vi har opfattet tingene ens.

MB: Jeg skulle finde ud af, hvad der var sket med Sara Texas' søn Mio. Det var den opgave, jeg havde fået af Lucifer. Det og så at finde ud af, hvem der forsøgte at få mig knaldet for dobbeltdrab og hvorfor. For Lucifer var ikke indblandet, det havde han gjort mig klart.

KV: Var der nogen grund til at mistænke ham for at lyve?

MB: Det kommer vi til. Men først vil jeg gøre en anden ting klart.

KV: Okay?

MB: Det gør ondt at læse Lotus Blues. Jeg mener, jeg husker jo ganske udmærket, hvordan det var. Lucy eksperimenterede med solcremer på kontoret, og jeg havde hemmelige dates. Men alt det der ubekymrede og glade forsvandt efter Texas. Så forbered dig på det. Den historie, jeg vil for-

tælle nu, er meget tungere. Meget mørkere. Det handler ikke længere om Lotus Blues. Nu er det Mio, jeg vil fortælle om.

KV: Okay, så lad mig spørge dig om en ting: Hvis du selv skulle skrive din fortælling ned, hvad ville din første sætning så blive?

(Tavshed)

MB: Den her: 'I mine mareridt blev jeg altid levende begravet.'

1

SØNDAG

I mine mareridt blev jeg altid levende begravet. Det var det samme hver eneste gang. Først forstod jeg ikke, hvad der skulle ske. Tavse mennesker holdt mig hårdt i armene og tvang mig til at gå fremad. Ikke langsomt, ikke hurtigt. Det var nat, og himlen var sort. Luften var varm og tyk. Vi bevægede os igennem noget, der mindede om et forladt industriområde. Konturerne af store, mørke maskiner rejste sig rundt om os, som skygger støbt i jern. Jeg ville spørge, hvor vi var, hvor vi var på vej hen. Men jeg var kneblet, så jeg var tvunget til at tie stille. Kneblen gnavede mig i munden, trængte ind i mundvigene. Stoffet følte ru mod tungen. Og så var der noget med mine ben. De var bundet sammen med et reb, så jeg kun kunne tage små skridt. Det tvang mig til at tage mange flere end mine fangevogtere. Det gjorde mig skrækslagen.

Hvor mange gange bliver man bange som voksen? Ikke ret tit. Mest, fordi der er så få ting, der skræmmer os. Vi ved, at det meste ordner sig, at vi ikke behøver at hænge os i småting. Det er en gave at vokse ud af barndommens konstante paranoia og angst, at få perspektiv på tingene. Den eneste ulempe er, at denne befrielse fra angsten gør os så smertefuldt bevidst om de ting, vi rent faktisk har grund til at være bange for.

At miste dem, der står os nær.

At miste vores eget helbred eller liv.

Og i sjældne tilfælde, frygten for smerte og angst.

Mens jeg halvt gik, halvt blev slæbt gennem det forladte industri kvarter, var jeg klar over, at jeg skulle dø. Det er i øvrigt en ting,

der er interessant ved mareridt. Tit ved vi godt, hvordan de ender. Fordi vi på et underbevidst plan udmærket godt ved, hvorfor vi har de drømme, vi har. Vi ved, hvilke konkrete hændelser og erfaringer der trigger forskellige reaktioner hos os, og det er til dels disse hændelser, som angsten finder næring i. Erindringen har en nærmest uindskrænket magt over vores tanker.

Mareridtene begyndte at plage mig, umiddelbart efter at jeg havde fået Belle tilbage. Efter at vi havde været i Texas. I søvnen forsøgte jeg samtidig at stritte imod og vågne. Det lykkedes ikke en eneste gang. Mareridtet fortsatte, uden at jeg var i stand til at påvirke det. De tavse, sortklædte mænd bevægede sig lige så ubønhørligt som tidevandet. Jeg tyggede og tyggede på kneblen, forsøgte at udstøde en lyd. Det kunne jeg ikke. Ingen ville fortælle, hvor vi var på vej hen. Ingen ville fortælle, hvad jeg havde gjort.

Til sidst forstod jeg det alligevel. Jeg begyndte at genkende stedet. Forstod, hvad det var for maskiner, der stod rundt omkring os, og hvad de engang havde gjort ved vores jord. Jeg havde været der før. Jeg havde ikke haft i sinde nogensinde at vende tilbage. Jeg forsøgte at brøle og gøre modstand. Men mændene fortsatte bare. Jeg hang i deres arme, og mine fødder og underben skrabadde hen ad jorden. De jeans, jeg havde på, gik i stykker, og det begyndte at gøre ondt.

Jeg holdt aldrig op med at gøre forsøg på at blive hørt. Ikke engang, da vi stod ved den allerede færdiggravede grav. Jeg ville bede om forladelse, fortælle, at det hele havde været et forfærdeligt ulykkestilfælde. Men det lykkedes mig ikke at få en eneste forståelig lyd frem. Nu kom gråden. Den hæse, varme, svækkende. Jeg rystede over hele kroppen og bad for mit liv. Ingen lyttede. I stedet blev jeg skubbet på hovedet ned i graven. Den var dyb, mindst to meter. Jeg landede hårdt på maven og mærkede et eller andet brække. Et ribben? To? Et eller andet satte min venstre lunge i brand og fik mig til at gøre et forsøg på at vende mig.

På det tidspunkt havde de allerede fundet spaderne frem og var begyndt at øse jord og sand over mig. I tavshed arbejdede de metodisk på at begrave mig levende. De holdt aldrig op. Ikke, da jeg kom op på knæ, heller ikke, da jeg kom på benene. Mine

hænder var bundet bag ryggen, og jeg vidste, at jeg ikke kunne komme op. Så jeg stod der og skreg tavse skrig, mens angsten red af sted med den sidste smule af min fornuft. Jeg mødte døden stående. Da jorden nåede mig til hagen, var det allerede begyndt at flimre for mine øjne.

Jeg vågnede først, da min isse var dækket.

“Hvad er det, du drømmer, Martin?”

Lucy søgte mit blik hen over morgenbordet. Hun havde set mig ligge og svede i sengetøjet i alt for mange nætter i træk. Da jeg ikke svarede, fortsatte hun:

“Det lader jo til at være den samme drøm, der kommer igen og igen. Er det det?”

“Det kan jeg ikke huske. Det er vel ikke så underligt, at jeg drømmer en masse lort efter alt det, vi har været igennem?”

Efter alt det, vi havde været igennem. En løgn, men det kunne Lucy umuligt vide. Drømmen havde kun ét udspring: Texas. Det sagde jeg ikke noget om.

Jeg drak en mundfuld kaffe og brændte mig.

“For satan da også.”

Lucy blev ved med at kigge på mig.

“Du kaster dig frem og tilbage,” sagde hun stille. “Og skriger.”

Jeg stillede kaffekruset fra mig.

“Nå,” sagde jeg. “Hvad skriger jeg?”

Jeg spurgte mest, fordi hun forventede, at jeg ville spørge.

“Jeg ved, hvor han er.’ Du skriger ‘Jeg ved, hvor han er.’ Men det gør du vel ikke?”

Et øjeblik stod tiden stille.

“Det gør du vel ikke, Martin? Ved, hvor Mio er?”

Jeg kom til mig selv og rystede på hovedet.

“Nej, selvfølgelig gør jeg ikke det.”

Vi spiste resten af vores morgenmad i tavshed. Jeg tænkte, at hemmeligheder er som alt andet lort. Man kan begrave dem, så dybt det passer en; før eller senere finder de alligevel op til overfladen. Især, hvis man selv søger tilbage til gerningsstedet.

Lucy troede, at jeg skreg, at jeg vidste, hvor Mio var. Kun jeg vidste, hvad jeg i grunden talte om. *Hvem* jeg talte om.

‘Jeg ved, hvor han er.’

Jo, det vidste jeg. Men den, jeg talte om, havde ikke en skid med Mio at gøre.

Eller havde han?

De levende og de døde. Hvorfor er grænsen mellem dem dog så knivskarp? Så smertefuld og skræmmende. Da mare-ridtene overmandede mig, var jeg en udaset mand. Det bliver man af at blive mistænkt for to drab, af at tage på en lynrejse til Texas for så at miste sin datter og få hende tilbage. Jeg havde ikke nogen klar fornemmelse af den korte tidshorizont i min opgave: at finde Mio. Jeg var ærlig talt også ligeglad. I starten. Ifølge Biblen blev jorden skabt på seks dage. På den syvende dag hvilede Gud. Vi gjorde det omvendt. I seks dage hvilede Lucy og jeg. På den syvende begyndte vi at arbejde. På en søndag.

“Hvad vil du gøre først?” spurgte Lucy.

Ikke noget dumt spørgsmål.

“Forsøge at give ham et ansigt. Og besøge det sted, han forsvandt fra. Hans børnehave.”

Jeg havde ingen anelse om, hvordan Mio havde set ud. Var han høj eller lav af sin alder? Tyk eller tynd? Langhåret eller korthåret? Det irriterede mig, at der var gået så lang tid, før jeg havde reageret på manglen på fotografier. Ikke i én eneste sammenhæng var jeg faldet over et fotografi af drengen. Ikke i den indledende efterforskning, ikke i medierne. Før i tiden havde jeg haft gode forbindelser til politiet, kunne ret let have fået et svar på spørgsmålet om, hvor fanden alle fotos af Mio var blevet af (hvis der nogensinde havde eksisteret nogen). Den slags forbindelser havde jeg ikke længere. Desuden ønskede jeg ikke at vække politiets nysgerrighed med hensyn til, hvad jeg skulle med et foto af Mio.

Så hvem, hvis ikke politiet, kunne tænkes at have et foto af Mio? Der var en mormor. Og en moster. Jeanette og Marion. Jeg

besluttede mig for at kontakte dem begge to. Ingen af dem ringede tilbage. Timerne gik. Nå, skidt med det. Jeg havde andre vigtige ting at gå i gang med. Som for eksempel at aflægge besøg på det sted, hvor Mio sidst var blevet set.

Bilen startede med et brøl. Min dødlækre Porsche 911. Den lugtede af læder, præcis som dengang den var ny. Bortset fra det føltes den ikke særlig ny. Fine biler passer ikke særlig godt sammen med børn. Belle gjorde sig sikkert umage, men alligevel var der spor efter hende overalt. Men Belle var ikke ligefrem det største problem. Efter alt det, der var sket, var den ganske enkelt ikke sjov at køre i længere. Jeg havde ladet Boris' – den gamle mafiakonges – fyre gå bilen igennem, da jeg kom hjem fra Texas, og de havde fjernet noget teknik, det overvågningsudstyr, som politiet havde anbragt der for at have tjek på mig. For at gøre livet mere besværligt for mine modstandere havde Boris' fyre i stedet sat apparaturet fast under en budbil. Mit nye bevægemønster ville sikkert give mange politifolk dybe rynker i panden.

Det var allerede eftermiddag, og først hentede jeg Belle. Så kørte jeg sydpå. Belle havde tilbragt dagen hos sin mormor, min mor Marianne. Belle så glad ud, da det gik op for hende, at vi ikke skulle hjem lige med det samme. Hendes blik glødede af iver. Lige i det øjeblik var hendes korte hukommelse lige ved at skræmme livet af mig. Hvordan kunne hun dog se så glad ud? Det var kun lidt over en uge siden, at hendes bedsteforældre på hendes fars side var døde i en brand, og hun selv var blevet kidnappet. Burde hun ikke være ude af sig selv af – ja, hvad ved jeg? – af sorg, angst, uro? Kidnapningen i sig selv tillagde jeg ikke den helt store betydning. Hun havde været væk i mindre end otteogfyre timer og havde sandsynligvis sovet størstedelen af tiden, proppet fuld af beroligende midler. Af naturlige årsager huskede hun ikke spor af det. Men hun huskede sine bedsteforældre og spurgte efter dem fra tid til anden. Så dem burde hun sørge over. Savne. Syntes jeg som voksent menneske.

Belles perspektiv var et andet. Jeg havde forklaret, at farmor og farfar var borte, og at de aldrig ville komme tilbage. Men Belle var kun fire år. Hun forstår ikke et ord som 'aldrig'. Hun forstår ikke, at nogle ting og tilstande er uendelige.

“De døde,” sagde jeg. “Akkurat ligesom din mor og far.”

Og Belle nikkede, meget fornuftigt og helt usentimentalt. Hun ved, at hendes forældre døde i et flystyr, da hun var helt lille. Hun ved, at jeg ikke er hendes rigtige far, men hendes morbror. Men det betyder ikke, at hun forstår rækkevidden af det, jeg siger. Hun forstår ikke, at hun kunne have fået et helt andet liv, hvis min søster og svoger ikke var døde. Et liv med to meget nærværende og hengivne forældre, som elskede at grille og leje sommerhus på Öland om sommeren, at stå på ski om vinteren og leje film i weekenderne. Almindelige mennesker med almindelige liv og bekymringer. Som inviterede andre børnefamilier hjem til middag, og som garanteret ville have givet hende en eller flere brødre eller søstre.

Jeg parkerede bilen et par gader fra det sted, vi var på vej hen til. “Her skal vi ud,” sagde jeg og hjalp Belle ud af bilen.

Jeg knugede hendes hånd, da vi gik hen ad fortovet. Hun lignede sin mor meget. Jeg havde ikke tænkt på det før, men sådan forholdt det sig. Og sådan forholder det sig. Af udseende er Belle sin mors pige.

“Hvor skal vi hen?” spurgte hun.

“Vi skal bare forbi en børnehave,” sagde jeg.

Mios børnehave. Troldegården. Men det sagde jeg ikke.

Faktisk kunne jeg godt være kørt forbi børnehaven inden, og ikke efter, at jeg havde hentet Belle. Men jeg ville have hende med. Det tog sig bedre ud. Mange nærer mistanke til mænd, der sniger sig rundt omkring en børnehave en sen eftermiddag. Især, hvis de ser ud som mig. Høje og sorte. Hudfarve betyder mere end alt andet i Sverige. Det betyder ikke en døjt, at jeg har en svinedyr skjorte og håndsyede sko fra Milano på. Det første, andre svenskere tænker på, når de ser mig, er *ikke* ‘der går en fyr med succes’, men ‘uha, problemer’.

Nogle få børn legede på børnehavens legeplads. Måske var der ikke så mange legepladser i nærheden. Så måtte man bruge børnehavens, også på en søndag. Solen stod stadig relativt højt på himlen. Der var stadig mulighed for at nyde sommeren. I hvert fald for dem, der havde tid til det. Det havde jeg ikke.

Belle kiggede interesseret på børnene.

“Skal vi lege med dem?” spurgte hun og tog et skridt hen i deres retning.

Mit greb om hendes hånd blev automatisk hårdere.

“Nej,” sagde jeg. “Vi skal bare gå forbi.”

Det kan godt være, at Belle ikke forstod, hvad det indebar, at hendes forældre var døde, men hun forstod da i hvert fald overhovedet ikke meningen med at gå forbi en sjov legeplads uden at få lov til at komme ind på den. Uden at få lov til at lege med.

“Hvorfor ikke?” spurgte hun.

Jeg kunne høre hendes stemme forandre sig. Fra glad til mut og skuffet. Pludselige skift som mellem sol og sne i april.

“Fordi vi ikke kender nogen af børnene på legepladsen.”

Jeg var tilfreds med mit svar. Det var Belle muligvis også, for hun tav.

Da vi var henne ved lågen til børnehavens gård, satte jeg farten ned. Ikke så meget, at vi stod stille, men nok til at skærpe min iagttagelsesevne. Det var udelukket at fotografere. Hvis jeg ville have billeder, måtte jeg komme tilbage senere.

Det var her, han forsvandt, tænkte jeg.

Men hvordan fanden gik det til?

Børn forsvinder ikke. Hvis voksne ikke holder ordentligt øje med dem, mister de dem af syne. Jeg havde læst den efterforskning, politiet havde foretaget af Mios forsvinden. Børnehavepædagogerne havde talt om en helt almindelig dag. Mio var blevet afleveret af plejeforældrene om morgenen. Han havde været snotnæset og træt, men var livet op efter frokost. Klokkeren to havde personalet klædt alle børnene på og taget dem med ud. En time senere havde de serveret et mellemmåltid udendørs, selvom det var efterår og koldt. Solen skinnede, og vejret var godt, og børnene legede så godt. Der var, som en af pædagogerne havde sagt, meget fredeligt.

Måske var det ligefrem det, der var problemet. At det havde været så fredeligt. Måske havde det fået personalet til at slappe af. Så meget, at de ikke havde lagt mærke til, at et barn pludselig ikke længere var der. Ikke før hans plejemor kom for at hente ham. Da var solen forsvundet, og ingen vidste, hvad der var sket.

Jeg lod blikket glide hen over gården. Området var omgivet af

et stålhegn, der sikkert var lidt over en meter højt. Der voksede buske i bedene indenfor, men de dækkede ikke helt for udsynet. En voksen person, der ville svinge det ene ben hen over hegnet, kunne sagtens gøre det uden at blive fanget i diverse vækster. Men et fire år gammelt barn? Næppe.

Jeg ledte efter svagheder. Måske et hul i hegnet, et sted, hvor der slet ikke var noget hegn. Der var ikke nogen af den slags svage steder. Mio måtte være gået ud ad lågen, sidste gang han forlod sin børnehave. Eller være blevet løftet over hegnet af en voksen.

Belle slæbte fødderne efter sig. Hendes sandaler skrabede hen ad asfalten, når hun ikke løftede fødderne ordentligt. Om et par minutter ville hun flippe skråt ud. Et træk, som hun absolut ikke havde arvet efter sin mor. Min søster havde været elendig til at sige fra, til at stå på sit. Jeg havde hadet at se hende gøre sig lille i forhold til mennesker i sin nærhed. Hendes chef, hendes mand, hendes kolleger. Mig.

“Jeg vil hjem,” sagde Belle.

“Det skal vi også,” sagde jeg.

Et af børnene inde i gården fik øje på mig. Han kiggede på mig og Belle med et vagtsomt blik.

Jeg kunne ikke lide at føle mig iagttaget – ikke engang af et lille barn – så jeg knugede Belles hånd og sagde:

“Nu tager vi hjem og laver spaggetti med kødsauce.”

Vi vendte om og gik tilbage til bilen. Jeg hjalp Belle med hendes sele og satte mig bag rattet. Jeg lavede en U-vending og kørte forbi børnehaven en sidste gang. Belle kiggede på børnene, der legede ved gyngerne, men sagde ikke noget. Hun plager ikke så meget, Belle. Hun ved, at det ikke kan betale sig, at det ikke er den måde, hun får sin vilje på.

Troldegården lå i Flemingsberg. Jeg kom ud på Huddingevägen og kørte nordpå mod city.

“Jeg er sulten,” sagde Belle, da vi kørte ind i Söderledstunnellen.

Jeg kastede et blik på uret. Nej, hun var ej. Men hun kedede sig.

“Vi er snart hjemme,” sagde jeg.

Det var sommer og søndag. Næsten ingen trafik. Pulsen i den kongelige hovedstad var ikke så høj længere.

Men festen var endnu ikke slut. Det skete ved fodgænger-

overgangen uden for Gallerian på Hamngatan. En lastbil kom drønende i modsat retning. En gammel dame ventede ved fodgængerovergangen. Jeg trådte på bremsen.

Der skete ikke noget.

Jeg trådte på den igen, mere forbløffet end panikslagen. Bremspedalen reagerede ikke under min fod. Damen var på vej ud på gaden.

“Satan og helvede og shit!”

Jeg dyttede og dyttede. Pressede foden ned på den satans bremse. Og tænkte:

Bliver det her nu det andet menneske, jeg slår ihjel?